

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 164

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 15 martie 2010

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 131 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România	2–3
Decizia nr. 143 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, art. 33, art. 42 alin. (1) și art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	3–6
Decizia nr. 150 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii	6–8
Decizia nr. 167 din 25 februarie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	8–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.31. — Ordin al ministrului apărării naționale privind resubordonarea Universității Naționale de Apărare „Carol I”	10
M.32. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru aprobarea atribuțiilor directorului Oficiului Național pentru Cultul Eroilor.....	11
72. — Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor privind unele măsuri de informare a consumatorilor	11–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 131**

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Liming în Dosarul nr. 2.126/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal răspunde autoarea excepției, lipsind partea Oficiul Român pentru Imigrări, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 5.350D/2009 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Hou Shouhuo în Dosarul nr. 2.719/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

În ambele dosare se prezintă domnul Ioan Budura, interpret autorizat de limba chineză.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Autorul prezent și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 5.350D/2009 la Dosarul nr. 5.054D/2009, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autoarei excepției de neconstituționalitate ce formează obiectul Dosarului nr. 5.054D/2009. Aceasta solicită, prin interpret, admiterea excepției, precizând că Oficiul Român pentru Imigrări a dispus returnarea sa, fără să îi acorde suficient timp pentru a introduce o plângere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă, întrucât motivările excepției vizează complinirea unor omisiuni de reglementare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 9 iunie 2009 și 12 mai 2009, pronunțate în dosarele nr. 2.126/2/2009 și nr. 2.719/2/2009, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România.** Excepțiile au fost

ridicate de Lin Liming și Hou Shouhuo în cauze având ca obiect menținerea regimului tolerării șederii pe teritoriul României, respectiv soluționarea plângerii împotriva unei decizii de returnare de pe teritoriul României.

În motivările excepțiilor de neconstituționalitate, având un conținut similar, se susține, în esență, că textele de lege criticate sunt lipsite de precizie și claritate, neîndeplinind criteriul de calitate prevăzut de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în înțelesul dat de practica jurisprudențială a Curții Europene a Drepturilor Omului. Aceasta deoarece textele de lege criticate nu prevăd cu privire la situații similare cu cele în care autorii excepției se află. În acest sens, arată că este posibil ca Oficiul Român pentru Imigrări să emită o decizie de returnare a străinului în același moment în care îi comunică acestuia decizia de respingere a cererii de acordare a regimului tolerării pe teritoriul României, așadar înainte de expirarea termenului legal de contestare a deciziei de respingere a cererii de menținere a regimului de tolerare. O astfel de situație are drept consecință transformarea dreptului la justiție într-un drept formal și iluzoriu, actul de justiție fiind golit de conținutul său.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază, în punctul său de vedere transmis în Dosarul nr. 5.054D/2009, că prevederile de lege ce formează obiect al excepției nu împiedică părțile interesate să apeleze la instanțele judecătorești și să se prevaleze de toate garanțiile procesuale care condiționează, într-o societate democratică, procesul echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile autorului prezent, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008, care au următorul conținut:

— Art. 4 alin. (4): „(4) *Străinii aflați pe teritoriul României sunt obligați să respecte scopul pentru care li s-a acordat dreptul de*

a intra și, după caz, de a rămâne pe teritoriul României, să nu rămână pe teritoriul României peste perioada pentru care li s-a aprobat șederea, precum și să depună toate diligențele necesare pentru a ieși din România până la expirarea acestei perioade.”;

— Art. 11 alin. (1): „Străinii aflați temporar în mod legal în România pot rămâne pe teritoriul statului român numai până la data la care încetează dreptul de ședere stabilit prin viză sau, după caz, prin permisul de ședere.”

În opinia autorilor excepției, textele de lege criticate contravin dispozițiilor art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție și celor ale art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care consacră dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că argumentele formulate de autorii acesteia în motivarea pretensei neconstituționalități a textelor de lege criticate

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (4) și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, excepție ridicată de Lin Liming în Dosarul nr. 2.126/2/2009 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Hou Shouhuo în Dosarul nr. 2.719/2/2009 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 143

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, art. 33, art. 42 alin. (1) și art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, art. 33, art. 42 alin. (1) și art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zen Pharm” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 16.694/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

constituie, în realitate, consecințe ale modalității de aplicare în practică a acestora. Or, lămurirea aspectelor legate de aplicarea și interpretarea legii la spețe individual determinate revine exclusiv instanțelor de judecată investite cu soluționarea litigiilor în cadrul cărora au fost ridicate excepțiile de neconstituționalitate, excedând competenței Curții Constituționale.

Totodată, Curtea constată că autorii excepției își întemeiază criticile și pe lipsa din cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 a unor prevederi care să prevină posibilitatea apariției în practică a situațiilor concrete descrise de aceștia în cuprinsul motivărilor scrise ale excepției. Instanța de contencios constituțional nu poate examina, însă, astfel de critici, întrucât, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 4 martie 2009 și 24 iunie 2009, pronunțate în Dosarul nr. 16.694/63/2008, **Tribunalul Dolj — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, art. 33, art. 42 alin. (1) și art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zen Pharm” — S.R.L. din Craiova într-o cauză având ca obiect cereri ale creditorilor pentru deschiderea procedurii insolvenței.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se apreciază că art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 sunt neconstituționale, întrucât, prin instituirea unei prezumții de insolvență, se creează o situație nefavorabilă debitorului în raport cu creditorul, debitorul fiind cel care trebuie să probeze inexistența stării de insolvență. Cu privire la prevederile art. 3 pct. 6 din lege, se apreciază că derogă de la dispozițiile dreptului comun din materia recuperării creanțelor, astfel încât, chiar dacă societatea comercială în cauză deține în patrimoniul bunuri care pot acoperi valoarea creanței, creditorul va putea cere deschiderea procedurii insolvenței față de aceasta.

Se susține că art. 33 din lege „îngrădește accesul liber la justiție al debitorului care contestă starea de insolvență prin exercitarea dreptului de a formula contestație în temeiul art. 33 alin. (2) din Legea nr. 85/2006”.

În raport cu dispozițiile art. 42 alin. (1) din lege, se susține că sunt contrare principiului egalității în drepturi, întrucât interzic doar administratorului debitoarei, persoană juridică, să înstrăineze fără acordul judecătorului-sindic acțiunile sau părțile sociale deținute de acesta la societatea debitoare, nu și celorlalți asociați care nu îndeplinesc funcția de administrator.

În fine, se mai apreciază că art. 47 alin. (1) și (3) din lege este contrar prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate privată, întrucât măsura ridicării dreptului de administrare poate fi dispusă de judecătorul-sindic în tot sau în parte. Prin urmare, dreptul de proprietate privată nu este ocrotit în mod egal în raport cu diverși debitori aflați în procedura insolvenței.

Tribunalul Dolj — Secția comercială apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6, art. 33, art. 42 alin. (1) și art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care au următorul cuprins:

— Art. 3 pct. 1 lit. a): „a) insolvența este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de unul sau mai mulți creditori;”;

— Art. 3 pct. 6: „Prin creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței se înțelege creditorul a cărui creanță împotriva patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 de zile;”;

— Art. 33: „(1) În termen de 48 de ore de la înregistrarea cererii creditorului îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței, judecătorul-sindic va comunica cererea, în copie, debitorului.

(2) În termen de 10 zile de la primirea copieii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. Dacă debitorul contestă starea de insolvență, iar contestația sa

este ulterior respinsă, el nu va mai avea dreptul să solicite reorganizarea judiciară.

(3) La cererea debitorului, judecătorul-sindic îi poate obliga pe creditorii care au introdus cererea să consemneze, în termen de 15 zile, la o bancă, o cauțiune de cel mult 10% din valoarea creanțelor. Cauțiunea va fi restituită creditorilor, dacă cererea lor va fi admisă. Dacă cererea va fi respinsă, cauțiunea va fi folosită pentru a acoperi pagubele suferite de debitori. Dacă nu este consemnată în termen cauțiunea, cererea introductivă va fi respinsă.

(4) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul este în stare de insolvență, îi va respinge contestația și va deschide, printr-o sentință, procedura generală, situație în care un plan de reorganizare poate fi formulat numai de către administratorul judiciar sau de către creditorii deținând împreună sau separat minimum 20% din valoarea masei credale și numai dacă aceștia își exprimă intenția de a depune un plan în termenul prevăzut la art. 59 alin. (1), respectiv la art. 60 alin. (2).

(5) Dacă judecătorul-sindic stabilește că debitorul nu este în stare de insolvență, respinge cererea creditorilor, care va fi considerată ca lipsită de orice efect chiar de la înregistrarea ei.

(6) Dacă debitorul nu contestă, în termenul prevăzut la alin. (2), că ar fi în stare de insolvență și își exprimă intenția de a-și reorganiza activitatea, judecătorul-sindic va da o sentință de deschidere a procedurii generale. În cazul în care, din declarația debitorului, făcută până la data pronunțării sentinței, rezultă că acesta se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 1 alin. (2) sau a mai beneficiat de reorganizare în ultimii 5 ani anteriori deschiderii procedurii, judecătorul-sindic va pronunța o sentință de deschidere a procedurii simplificată.

(7) Prin sentința de deschidere a procedurii, judecătorul-sindic va dispune administratorului judiciar sau lichidatorului, după caz, să efectueze notificările prevăzute la art. 61.”;

— Art. 42 alin. (1): „(1) După ce s-a dispus deschiderea procedurii potrivit art. 33, este interzis administratorilor debitorilor, persoane juridice, sub sancțiunea nulității, să înstrăineze, fără acordul judecătorului-sindic, acțiunile ori părțile lor sociale sau de interes deținute de debitorul care face obiectul acestei proceduri.”;

— Art. 47 alin. (1) și (3): „(1) Deschiderea procedurii ridică debitorului dreptul de administrare — constând în dreptul de a-și conduce activitatea, de a-și administra bunurile din avere și de a dispune de acestea —, dacă acesta nu și-a declarat, în condițiile art. 28 alin. (1) lit. h) sau, după caz, art. 33 alin. (6), intenția de reorganizare.[...]”

(3) Judecătorul-sindic va putea ordona ridicarea, în tot sau în parte, a dreptului de administrare al debitorului odată cu desemnarea unui administrator judiciar, indicând totodată și condiția de exercitare a conducerii debitorului de către acesta.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 45 privind libertatea economică.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

I. Sub aspectul admisibilității excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 42 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, se constată că acestea nu mai sunt în vigoare, fiind abrogate în mod expres prin art. I pct. 9 din Legea nr. 277/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 173/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței și pentru modificarea lit. c) a art. 6 din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 14 iulie 2009.

În consecință, excepția de neconstituționalitate ce privește prevederile art. 42 alin. (1) urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

II. Sub aspectul admisibilității excepției de neconstituționalitate ce privește art. 33 și art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006, Curtea observă că dispozițiile art. 33 din lege vizează deschiderea procedurii insolvenței, pe când art. 47 alin. (1) și (3) reprezintă un efect al unei proceduri deja deschise.

Curtea reține că, la data sesizării sale, excepția ce privește art. 33 din lege era admisibilă, întrucât nu fusese deschisă încă procedura insolvenței, pe rol fiind judecarea cererii de deschidere; în aceste condiții excepția ce privește art. 47 alin. (1) și (3) din lege nu avea legătură cu soluționarea cauzei. Instanța de judecată a sesizat Curtea Constituțională, însă, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (7) din lege, nu a dispus suspendarea judecării cauzei. După sesizarea Curții, și anume prin Sentința nr. 941 din 21 octombrie 2009, a fost dispusă deschiderea procedurii insolvenței, astfel încât art. 47 alin. (1) și (3) din lege în momentul de față are legătură cu soluționarea cauzei. Astfel, excepția ce privește art. 47 alin. (1) și (3) nu avea legătură cu soluționarea cauzei la data sesizării Curții Constituționale, însă, în momentul de față, datorită parcursului procesual al cauzei, aceasta are legătură cu cauza. Legătura cu cauza și-o menține și excepția ce privea art. 33 din lege, întrucât la data sesizării Curții aceasta îndeplinea condițiile cerute de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992. În consecință, relevanța excepției ce privește cele două texte de lege este indubitabilă pentru soluționarea cauzei.

În aceste condiții, se constată că legătura cu soluționarea cauzei și-o păstrează și excepția ce privește art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 din lege, texte cu valoare de principiu pentru deschiderea procedurii insolvenței.

De asemenea, tot sub aspectul admisibilității excepției ce privește art. 33 din lege, Curtea constată că aceasta nu este motivată în sensul exigențelor stabilite prin art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992. Această cauză de inadmisibilitate poate fi constatată numai de Curtea Constituțională, nefiind o competență partajată cu cea a instanțelor judecătorești, și, în legătură cu aceasta, Curtea a stabilit, cu valoare de principiu, că o excepție este inadmisibilă în cazul în care autorul acesteia „se mărginește numai la a invoca în susținerea acesteia o prevedere constituțională, precum și o afirmație cu caracter absolut generic [...]. Simpla enumerare în susținerea excepției a unor prevederi constituționale pretins încălcate nu este de natură să satisfacă exigențele art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992”. De altfel, în acest sens, Curtea s-a mai pronunțat prin numeroase decizii, cu titlu exemplificativ, reținându-se: Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 2 iunie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009, sau Decizia nr. 588 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 21 mai 2009.

III. Pe fondul excepției ce privește dispozițiile art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 și ale art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006, Curtea reține că sunt neîntemeiate criticile de neconstituționalitate formulate.

Astfel, prin Decizia nr. 954 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 801 din 23 noiembrie 2007, Curtea a statuat, cu privire la art. 3 pct. 1 lit. a), că acesta „institue o prezumție de insolvență pentru comerciantul debitor care nu stinge o datorie exigibilă după 30 de zile de la scadență. Instituirea acestei prezumții este justificată de necesitatea asigurării celerității în desfășurarea

procedurii insolvenței, principiu recunoscut pentru desfășurarea raporturilor de drept comercial, cât și de nevoia de a se evita obligația creditorului de a dovedi starea de insolvență, fapt ce ar fi imposibil în condițiile în care acesta nu are acces la documentele debitorului și la datele privind disponibilitățile bănești ale acestuia.

Cu toate acestea, contrar celor susținute de autorul excepției, prezumția instituită de art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006 nu are caracter absolut. Astfel, debitorul are posibilitatea, potrivit art. 33 alin. (2) din aceeași lege, să conteste existența stării de insolvență, dovedind că, în realitate, nu sunt întrunite condițiile pentru constatarea existenței acesteia”.

Cât privește critica art. 3 pct. 6 din Legea nr. 85/2006, Curtea, prin Decizia nr. 1.138 din 4 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 31 din 15 ianuarie 2008, a stabilit că, „potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, legiuitorul se bucură de atributul exclusiv de a stabili normele privind procedura de judecată, putând institui prevederi speciale în vederea reglementării unor situații deosebite. O situație deosebită o reprezintă și starea de insolvență cauzată de culpa debitorului constând în neplata unei creanțe certe, lichide și exigibile, având un anumit cuantum, într-un termen de 30 de zile și care, sub imperiul celerității specifice soluționării raporturilor comerciale, a impus adoptarea unei proceduri speciale ce are drept scop protejarea patrimoniului debitorului și reîntregirea acestuia, în cazurile în care a fost diminuat prin acte vicioase frauduloase, urmărind, în același timp, valorificarea cu eficiență sporită a activelor debitorului, în vederea satisfacerii într-o măsură cât mai mare a creanțelor creditorilor.

Acest mod de reglementare este în perfect acord cu principiul constituțional al egalității în drepturi, care, după cum s-a statuat în numeroase rânduri în jurisprudența Curții Constituționale, nu presupune omogenitate, astfel încât situații diferite justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat”.

În fine, Curtea, prin Decizia nr. 780 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 459 din 2 iulie 2009, sau Decizia nr. 388 din 17 aprilie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 370 din 31 mai 2007, cu privire la art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006, a stabilit că „limitarea prin lege a exercițiului dreptului de proprietate al debitorului asupra averii sale este determinată de constatarea că acesta s-a dovedit a fi un administrator nepriceput, nehibzuit ori neglijent, din care cauză a ajuns în stare de insolvență, lezând în mod direct drepturile și interesele legitime ale creditorilor săi. Ridicarea dreptului de administrare și încredințarea acestuia unui administrator judiciar calificat are ca scop prevenirea unor noi pierderi și reîntregirea patrimoniului debitorului, ori valorificarea cât mai avantajoasă a activelor acestuia în interesul ocrotirii proprietății sale, dar și a creanțelor legale ale creditorilor.

În consecință, restrângerea exercițiului dreptului de proprietate apare nu doar ca justificată, dar chiar necesară pentru o bună administrare a averii debitorului, astfel că nu se aduce atingere dreptului de proprietate și nici nu sunt înfrânate dispozițiile art. 53 din Constituție.

În același timp, Curtea reține că principiul constituțional al egalității în drepturi presupune un tratament egal pentru situații identice, or, în situația debitorului împotriva căruia s-a deschis procedura insolvenței, nu se poate susține că se află în aceeași situație cu cea a altor persoane care desfășoară o activitate economică, astfel că tratamentul juridic special instituit de lege este justificat”.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziilor amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

În aceste condiții, excepția de neconstituționalitate a nr. 85/2006 ca devenită inadmisibilă, iar a celor ale art. 3 pct. 1 prevederilor art. 33 din Legea nr. 85/2006 urmează să fie lit. a) și pct. 6 și ale art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 respinsă ca inadmisibilă, a celor ale art. 42 alin. (1) din Legea ca neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

I. Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Zen Pharm” — S.R.L. din Craiova în Dosarul nr. 16.694/63/2008 al Tribunalului Dolj — Secția comercială.

II. Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 42 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

III. Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) și pct. 6 și ale art. 47 alin. (1) și (3) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 150

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rosign” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 9.801/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

La apelul nominal răspunde Societatea Comercială „Rosign” — S.A. din Timișoara, prin avocat, cu delegație la dosar, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției, care arată, în esență, că nulitatea deciziei de concediere nu trebuie să atragă automat obligația reintegrării angajatului afectat prin măsura respectivă. Numai anumite cauze de nulitate ar trebui să producă acest efect, pentru că, în caz contrar, textul, astfel cum este aplicat în practica judiciară, este neconstituțional.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând, în acest sens, jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 27 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.801/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rosign” — S.A. din Timișoara într-o cauză având ca obiect soluționarea contestației ce vizează o decizie de concediere și reintegrarea angajatului în funcția anterior deținută.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că Decizia Curții Constituționale nr. 269/2005 este eronată, întrucât textul legal criticat nu prevede posibilitatea instanțelor judecătorești de a dispune reintegrarea, ci obligația acestora. Astfel, indiferent de motivul de nulitate a deciziei de concediere, instanța este obligată să-l reintegreze pe angajatul în cauză, ceea ce este inadmisibil. Se arată că nu orice motiv de nulitate a deciziei de concediere trebuie să ducă la reintegrare, astfel un motiv de formă ce atrage nulitatea deciziei nu poate fi considerat suficient pentru reintegrare din moment ce, pe fond, decizia de concediere este întemeiată. În final, se susține că art. 78 alin. (2) din Codul muncii încurajează comportamentul

antisocial al angajaților, aceștia rămânând nepedepsiți pentru faptele săvârșite, consacră lipsa de egalitate între părțile semnatare ale unui contract de muncă și reactivează raporturi de muncă iremediabil compromise.

Tribunalul Timiș — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, care au următorul cuprins:

„(2) La solicitarea salariatului instanța care a dispus anularea concedierii va repune părțile în situația anterioară emiterii actului de concediere.”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției și ale art. 135 alin. (2) lit. a) privind economia.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, se constată următoarele:

Prin Decizia nr. 269 din 12 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 21 iunie 2005, și Decizia nr. 1.230 din 20 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 119 din 14 februarie 2008, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Codul muncii, a statuat că *„repunerea părților în situația anterioară nu lezează în niciun mod dreptul de proprietate al angajatorului, drept care trebuie exercitat cu respectarea conținutului și limitelor sale, stabilite de lege. Fără posibilitatea repunerii părților în situația anterioară concedierii, atingerea adusă dreptului la muncă al salariatului nu s-ar repara și nu s-ar asigura stabilitatea raporturilor la muncă.”*

De asemenea, Curtea a mai statuat că prevederile art. 45 din Constituție nu îl îndreptătesc pe angajatorul agent economic să acționeze în mod arbitrar, nesocotind dispozițiile legale referitoare la angajarea și concedierea personalului.

Pentru aceleași argumente, Curtea a stabilit că nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea prevederilor art. 57 din Constituție, referitoare la obligația exercitării drepturilor și libertăților constituționale cu bună-credință, fără încălcarea drepturilor și a libertăților altora”.

Prin Decizia nr. 1.101 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 678 din 9 octombrie 2009, Curtea a reținut că *„instanța de judecată se pronunță asupra aspectelor de temeinicie și legalitate a deciziilor de*

concediere și dispune măsura reintegrării în măsura în care este posibil la solicitarea salariatului în cazul anulării măsurii concedierii, fără a analiza oportunitatea acestei măsuri. Analiza oportunității măsurii excede controlului judiciar și este irelevantă în raport cu efectele anulării măsurii concedierii. Mai mult, încetarea raporturilor de muncă nu poate fi guvernată de factori subiectivi pe care le-ar putea invoca angajatorul. Totodată, nu se poate susține că în materie de muncă anularea unei măsuri să nu repună părțile în situația inițială. În caz contrar, nulitatea măsurii concedierii ar îndreptăți salariatul numai la plata unor sume de bani și s-ar deschide posibilitatea angajatorului de a concedia oricând o persoană, fără ca aceasta să aibă posibilitatea de a reveni pe postul anterior ocupat.

În consecință, Curtea constată că textul legal criticat nu contravine nici prevederilor art. 124 din Constituție”.

Întrucât în cauză nu au intervenit elemente noi, de natură a reconsidera jurisprudența Curții Constituționale, soluțiile și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Prin urmare, Curtea reține că este lipsită de orice fundament juridic susținerea autorului excepției în sensul că Decizia Curții Constituționale nr. 269 din 12 mai 2005 este eronată. Nulitatea unui act juridic aduce părțile în situația în care acestea au fost înainte de apariția aceluia act, deci operează regula repunerii în situația anterioară. Prin urmare, instanța de judecată trebuie să repună în situația anterioară persoana careia i s-a desfăcut în mod nelegal contractul de muncă, în măsura în care aceasta solicită, în mod expres, reintegrarea. Curtea reține că reintegrarea este o consecință firească, un efect al constatării nulității actului, renunțarea la această măsură putând-o face numai cel în favoarea căruia s-ar impune.

Raportat la motivele care pot atrage nulitatea contractului de muncă, Curtea constată că nulitatea unui act poate fi atrasă de condiții de formă și de fond. Or, ambele categorii de nulități, în cazul de față, sunt de ordine publică, astfel încât încălcarea oricăreia dintre ele atrage anularea deciziei de concediere. Rațiunea care stă la baza acestei orientări, a considerării ambelor categorii de condiții ca fiind de ordine publică și, deci, de o importanță egală, o constituie faptul că în raportul de muncă ce se naște statul, prin politica sa, trebuie să ocrotească partea aflată în situație de inferioritate economică. În acest sens, Curtea, prin Decizia nr. 356 din 5 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 13 septembrie 2005, a statut că, *„în condițiile în care, de regulă, între părțile contractului de muncă — angajator și salariat — există o discrepanță vădită din punctul de vedere al potențialului economic și financiar în favoarea celui dintâi, de natură să-i permită a-și impune punctul de vedere la negocierea clauzelor contractului, statul — și anume statul de drept, democratic și social, așa cum este definită România în termenii art. 1 alin. (3) din Constituție, — este ținut să intervină legal în sprijinul celui aflat într-o poziție de inferioritate economică. Obligația statului, în sensul arătat, decurge nemijlocit din prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție”.* Prin urmare, nu se poate reține nici încălcarea art. 16 din Constituție, părțile contractante nefiind în aceeași situație, ceea ce, după cum s-a arătat, justifică acordarea unei mai mari atenții din partea statului în raport cu partea mai vulnerabilă economic.

Cu referire la pretinsa încălcare a textului art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție, Curtea constată că această susținere este neîntemeiată, întrucât de plano nu se poate ajunge la ideea că reintegrarea în muncă este contrară valorificării factorilor de producție. Măsurile pozitive pe care statul trebuie să le adopte pentru valorificarea tuturor factorilor de producție nu echivalează cu lipsa oricărei preocupări a acestuia de protecție a celor ce reprezintă partea inferioară economic în raporturile de muncă în sensul art. 41 alin. (2) din Constituție. Prin urmare, ambele

categorii de măsuri legislative se coroborează între ele, ceea ce impune ca și concluzie irefragabilă faptul că aceste măsuri coexistă, și nu intră în raporturi de contrarietate. Astfel, raportat la cauza de față, se constată că reintegrarea este o măsură

legislativă ce vizează protecția angajaților împotriva concedierilor abuzive și coexistă cu celelalte măsuri pozitive pe care statul le poate adopta în considerarea art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 78 alin. (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rosign” — S.A. din Timișoara în Dosarul nr. 9.801/30/2008 al Tribunalului Timiș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 25 februarie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în Dosarul nr. 32.614/3/2007 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 7.856D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 7.863D — nr. 7.868D/2009, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică cu cea ridicată în Dosarul nr. 7.856D/2009.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere identitatea dintre obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 7.863D — nr. 7.868D/2009 la Dosarul nr. 7.856D/2009.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 7.863D — nr. 7.868D/2009 la Dosarul nr. 7.856D/2009, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 27 mai 2009, 3 iunie 2009, 17 iunie 2009 și 24 iunie 2009, pronunțate în dosarele nr. 32.614/3/2007, nr. 31.010./3/2007, nr. 35.118/3/2007, nr. 44.601/2/2008, nr. 13.227./3/2008, nr. 777./3/2008 și nr. 37.148./3/2007, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate încalcă accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, dreptul la apărare, precum și condițiile și limitele restrângerii exercițiului

unor drepturi sau al unor libertăți. Astfel, arată că dispozițiile art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii și ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 sunt de un formalism excesiv, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorul excepției invocă faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la aprecierea instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare. Astfel, dispozițiile de lege atacate încalcă, în opinia autorului, și principiul efectivității juridice.

Autorul mai susține că obligarea angajatorului de a suporta nelimitat întreaga sarcină a probei vine în contradicție cu normele constituționale ce configurează alcătuirea sistemului judiciar bazat pe egalitate de tratament, imparțialitate și echitate procesuală, determinându-l să realizeze o probațiune diabolică, mai mult decât împovăraătoare, cu consecința suportării efectelor administrării unor probe speciale în interesul adversarilor procesuali, cum ar fi, cu titlu de exemplu — expertizele, care în cazul unor coparticipanți procesuali ajung la costuri uriașe, suportate de angajator.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 7.856D/2009 și nr. 7.863D—7.866D/2009, apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarele nr. 7.867D/2009 și nr. 7.868D/2009, contrar art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 5 februarie 2003, ale art. 74, 75 și 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, având următorul cuprins:

— Art. 286 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.*

(3) *Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.*”

— Art. 287 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.*”

— Art. 288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii:

„*Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.*”

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999:

„(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.*”

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.*

(3) *Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.*”

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999:

„*În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.*”

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999:

„(1) *În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.*”

(2) *Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.*”

— Art. 164 din Codul de procedură civilă:

„*Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsese o strânsă legătură.*”

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe, și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 21 alin. (1)—(3) referitoare la accesul liber la justiție și dreptul la un proces echitabil, ale art. 24 privind dreptul la apărare și ale art. 53 alin. (1) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și ale art. 11 alin. (2) privind raportul dintre dreptul internațional și dreptul intern și ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art. 6 paragraful 1 referitoare la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție și din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate de același autor și cu o motivare identică. Astfel, spre exemplu, prin Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii. Curtea Constituțională, cu acel prilej, a constatat că dispozițiile art. 286, art. 287 și art. 288 din Codul muncii sunt constituționale, întrucât acestea sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor,

cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta. Pentru aceleași considerente s-a reținut și conformitatea cu normele constituționale invocate a prevederilor art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999.

În ceea ce privește dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat constituționalitatea

acestora, reținând că ele reglementează norme de procedură a căror interpretare și aplicare revine instanțelor de judecată.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. București în dosarele nr. 32.614/3/2007, nr. 31.010./3/2007, nr. 35.118/3/2007, nr. 44.601/2/2008, nr. 13.227./3/2008, nr. 777./3/2008 și nr. 37.148./3/2007 ale Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 februarie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

privind resubordonarea Universității Naționale de Apărare „Carol I”

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 7 și ale art. 32 alin. (3) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. 1. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Universitatea Națională de Apărare „Carol I”, inclusiv structurile subordonate acesteia, funcționează în subordinea Statului Major General.

Art. 2. — Bugetul pe anul 2010 al Universității Naționale de Apărare „Carol I”, al structurilor subordonate și al celor aflate în asigurare financiară se transferă din programul major Administrație centrală și pensii în programul major Stat Major General/Conducere Strategică, în condițiile legii.

Art. 3. — Șeful Statului Major General emite dispoziții pentru conducerea și coordonarea activităților Universității Naționale de Apărare „Carol I”.

Art. 4. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă:

a) art. 1 lit. b) din Ordinul ministrului apărării nr. M.176/2006*) privind funcționarea unor structuri în subordinea nemijlocită a ministrului apărării, cu modificările și completările ulterioare;

b) Ordinul ministrului apărării nr. M.39/2008 pentru delegarea către șeful Direcției management resurse umane a competenței îndeplinirii atribuțiilor privind coordonarea și controlul Universității Naționale de Apărare „Carol I”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 6 mai 2008.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea

București, 9 martie 2010.
Nr. M.31.

*) Ordinul ministrului apărării nr. M.176/2006 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, deoarece avea ca obiect reglementări din sectorul de apărare a țării și securitate națională.

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN
pentru aprobarea atribuțiilor directorului
Oficiului Național pentru Cultul Eroilor

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 635/2004, cu modificările și completările ulterioare,
 în temeiul prevederilor art. 33 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă atribuțiile directorului Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Gabriel Oprea

București, 9 martie 2010.
 Nr. M.32.

ANEXĂ

ATRIBUȚIILE
directorului Oficiului Național pentru Cultul Eroilor

Articol unic. — Directorul Oficiului Național pentru Cultul Eroilor are următoarele atribuții:

a) asigură managementul instituției și conducerea unitară a procesului de elaborare și aplicare a planurilor, programelor și proiectelor Oficiului Național pentru Cultul Eroilor;

b) realizează cadrul optim de adoptare a deciziilor, delegare a competențelor, stimulare, motivare, pregătire și evaluare a personalului, de comunicare și dezvoltare a relațiilor interpersonale;

c) asigură funcționalitatea și veridicitatea sistemului național de cercetare și evidență a mormintelor și operelor comemorative de război;

d) identifică oportunități de încheiere a acordurilor internaționale privind mormintele și operele comemorative de război și aplicarea cu rigoare a acestora;

e) promovează proiecte și programe pentru valorificarea în plan educativ a memoriei celor căzuți pentru țară;

f) reprezintă Guvernul României la activitățile internaționale care au ca obiect mormintele și operele comemorative de război;

g) asigură colaborarea cu celelalte organe de specialitate ale administrației publice centrale, cu reprezentanții administrației publice locale, cu alte instituții publice, precum și cu societatea civilă;

h) administrează și gestionează patrimoniul Oficiului Național pentru Cultul Eroilor.

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR

ORDIN
privind unele măsuri de informare a consumatorilor

Având în vedere:

— Referatul nr. 1/229 din 2 martie 2010 întocmit de Direcția generală supraveghere piață,

— art. 1 alin. (1), art. 8 și art. 66 lit. e) din Ordonanța Guvernului nr. 21/1992 privind protecția consumatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 5 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 284/2009 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor, cu modificările ulterioare,

președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Pentru corecta informare a consumatorilor și pentru a le da acestora posibilitatea să afle informații referitoare la modul în care pot face sesizări sau reclamații cu privire la produsele și/sau serviciile care le sunt puse la dispoziție, operatorii economici au obligația să afișeze numărul de telefon denumit TELEFONUL CONSUMATORULUI: 0800 080 999 —

linie telefonică cu apelare gratuită din rețeaua ROMTELECOM —, adresa și numerele de telefon/fax cu tarif normal și adresele de e-mail ale comisariatelor județene pentru protecția consumatorilor, respectiv ale Comisariatului pentru Protecția Consumatorilor al Municipiului București, în a cărui rază teritorială se află operatorul economic, precum și adresa

site-ului Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor:
www.anpc.gov.ro

(2) Adresele, numerele de telefon/fax și adresele de e-mail ale comisariatelor județene pentru protecția consumatorilor, respectiv adresa, numărul de telefon/fax și adresa de e-mail ale Comisariatului pentru Protecția Consumatorilor al Municipiului București sunt prevăzute în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Afișarea informațiilor prevăzute la alin. (1) va fi realizată prin grija operatorului economic, conform modelului prezentat în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin, și se face în câmpul vizual al consumatorului, la loc vizibil, lângă casa de marcat ori lângă orarul de funcționare, în spațiul de comercializare sau, după caz, de prestare a serviciului, inclusiv a serviciilor turistice, de comercializare de pachete de servicii turistice sau bilete de avion.

Art. 2. — Toți operatorii economici care administrează site-uri de vânzări, preluare comenzi on-line și/sau publicitate la produse și/sau servicii, la serviciile turistice, de comercializare de pachete de servicii turistice sau bilete de avion, inclusiv e-commerce (comerț electronic), sunt obligați să prezinte pe prima pagină a site-ului (home page) un link vizibil către adresa

oficială de web a Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor (www.anpc.gov.ro), denumit *PROTECȚIA CONSUMATORILOR — A.N.P.C.*

Art. 3. — Indicarea unor numere telefonice, cu sau fără taxă, pentru apelarea de către consumatori a unor servicii de consiliere a consumatorilor oferite de către operatorii economici sau de alte autorități publice nu exclude informarea prevăzută de prezentul ordin.

Art. 4. — Reprezentanții împuterniciți ai Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor vor urmări ca informațiile oferite consumatorilor în baza altor dispoziții similare prezentului ordin să fie corectate, actualizate și, după caz, completate în termen de 45 de zile de la publicarea prezentului ordin în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 5. — Prezentul ordin intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, se abrogă Ordinul președintelui Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor nr. 433/2009 privind unele măsuri de informare a consumatorilor, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 29 iunie 2009.

Președintele Autorității Naționale pentru Protecția Consumatorilor,
Constantin Cerbulescu

București, 11 martie 2010.
Nr. 72.

ANEXA Nr. 1

COMISARIATE JUDEȚENE PENTRU PROTECȚIA CONSUMATORILOR

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Alba
Adresa: Alba Iulia, bd. Octavian Goga nr. 9, cod 510150
Tel.: 0258/811.946
Fax: 0258/811.946
E-mail: reclamatii.alba@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Arad
Adresa: Arad, Str. Revoluției nr. 50, cod 310009
Tel.: 0257/257.049
Fax: 0257/257.047
E-mail: reclamatii.arad@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Argeș
Adresa: Pitești, Str. Zorilor nr. 22, cod 110046
Tel.: 0248/222.960
Fax: 0248/218.522
E-mail: reclamatii.arges@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Bacău
Adresa: Bacău, str. Erou Nechita nr. 2, cod 600011
Tel.: 0234/511.273
Fax: 0234/511.273
E-mail: reclamatii.bacau@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Bistrița-Năsăud
Adresa: Bistrița, piața Petru Rareș nr. 1, cod 420080
Tel.: 0263/211.681
Fax: 0263/215.898
E-mail: reclamatii.bistrita-nasaud@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Brașov
Adresa: Brașov, str. Al. I. Cuza nr. 12, cod 500085
Tel.: 0268/413.951
Fax: 0268/418.389
E-mail: reclamatii.brasov@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Brăila
Adresa: Brăila, str. 1 Decembrie 1918 nr. 121, cod 810204
Tel.: 0239/614.846
Fax: 0239/615.641
E-mail: reclamatii.braila@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Bihor
Adresa: Oradea, Str. Sucevei nr. 4 A, cod 410078
Tel.: 0259/431.817
Fax: 0259/431.817
E-mail: reclamatii.bihor@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Botoșani
Adresa: Botoșani, str. Arhimandrit Marchian nr. 10, bloc Turn parter, ap. 1—2, cod 710224
Tel.: 0231/512.959
Tel./Fax: 0231/512.958
E-mail: reclamatii.botosani@opc.ro

Comisariatul pentru Protecția Consumatorilor al Municipiului
București
Adresa: București, Str. Transilvaniei nr. 2, sectorul 1,
cod 010798
Tel.: 021/310.63.75 sau 021/9660
Fax: 021/310.63.80
E-mail: reclamatii.bucuresti@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Buzău
Adresa: Buzău, str. Cartier Bazar, bl. 4C, P, cod 120036
Tel.: 0238/720.908
Fax: 0238/720.908
E-mail: reclamatii.buzau@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Călărași
Adresa: Călărași, Str. Griviței nr. 91, cod 910069
Tel.: 0242/317.897
Fax: 0242/312.499
E-mail: reclamatii.calarasi@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Caraș-Severin
Adresa: Reșița, Aleea Pinilor, bl. 1, sc. B, P, cod 320119
Tel.: 0255/213.083
Fax: 0255/211.040
E-mail: reclamatii.caras-severin@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Cluj
Adresa: Cluj-Napoca, str. Năvodari nr. 2, cod 400117
Tel.: 0264/431.367
Fax: 0264/431.368
E-mail: reclamatii.cluj@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Constanța
Adresa: Constanța, Str. Poporului nr. 121 bis, cod 900205
Tel.: 0241/550.550
Fax: 0241/631.528
E-mail: reclamatii.constanta@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Covasna
Adresa: Sfântu Gheorghe, str. Gabor Aron nr. 1, cod 520003
Tel.: 0267/312.297
Fax: 0267/318.752
E-mail: reclamatii.covasna@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Dâmbovița
Adresa: Târgoviște, str. Udriște Nasturel nr. 1, cod 130132
Tel.: 0245/215.940
Fax: 0245/620.867
E-mail: reclamatii.dambovita@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Dolj
Adresa: Craiova, str. Gh. Chițu nr. 58, cod 200541
Tel.: 0251/510.400
Fax: 0251/510.666
E-mail: reclamatii.dolj@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Galați
Adresa: Galați, str. Al. I. Cuza nr. 45 bis, sc. II, et. III,
bl. Cristal, cod 800216
Tel.: 0236/413.929
Fax: 0236/460.355
E-mail: reclamatii.galati@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Giurgiu
Adresa: Giurgiu, aleea Prof. Savin Popescu, bl. MUV3,
anexa D, cod 080088
Tel.: 0246/216.402
Fax: 0246/216.402
E-mail: reclamatii.giurgiu@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Gorj
Adresa: Târgu Jiu, Str. Victoriei nr. 2, Prefectura Gorj, Parter
Tel.: 0253/212.521
Fax: 0253/217.776
E-mail: reclamatii.gorj@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Harghita
Adresa: Miercurea-Ciuc, Piața Libertății nr. 5, cod 530140
Tel.: 0266/311.702
Fax: 0266/312.532
E-mail: reclamatii.harghita@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Hunedoara
Adresa: Deva, str. M. Viteazu nr. 3
Tel.: 0254/214.971
Fax: 0254/215.936
E-mail: reclamatii.hunedoara@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Ialomița
Adresa: Slobozia, Aleea Parcului nr. 5, bl. B27, cod 920006
Tel.: 0243/231.067
Fax: 0243/231.410
E-mail: reclamatii.ialomita@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Iași
Adresa: Iași, str. Toma Cozma nr. 11, cod 700554
Tel.: 0232/278.233
Fax: 0232/278.234
E-mail: reclamatii.iasi@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Ilfov
Adresa: București, bd. N. Bălcescu nr. 21, et. III, sectorul 1,
cod 010044

Tel.: 021/315.03.55
Fax: 021/315.03.28
E-mail: reclamatii.ilfov@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Maramureș

Adresa: Baia Mare, str. Dimitrie Cantemir nr. 4B, cod 430093
Tel.: 0262/218.887
Fax: 0262/218.644
E-mail: reclamatii.maramures@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Mehedinți

Adresa: Drobeta-Turnu Severin, Str. Unirii nr. 78—80,
cod 220133
Tel.: 0252/315.276
Fax: 0252/315.837
E-mail: reclamatii.mehedinti@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Mureș

Adresa: Târgu Mureș, str. Livezeni nr. 7, cod 540472
Tel.: 0265/254.625
Fax: 0265/255.153
E-mail: reclamatii.mures@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Neamț

Adresa: Piatra-Neamț, str. Alecu Russo nr. 12 bis,
cod 610126
Tel.: 0233/217.090
Fax: 0233/219.810
E-mail: reclamatii.neamt@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Olt

Adresa: Slatina, str. Sevastopol nr. 2, cod 230079
Tel.: 0249/415.531
Fax: 0249/424.182
E-mail: reclamatii.olt@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Prahova

Adresa: Ploiești, Str. Industriei nr. 111, cod 100514
Tel.: 0244/576.436
Fax: 0244/576.643
E-mail: reclamatii.prahova@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Satu Mare

Adresa: Satu Mare, str. Gheorghe Lazăr nr. 3, cod 440011
Tel.: 0261/768.733
Fax: 0261/736.240
E-mail: reclamatii.satumare@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Sălaj

Adresa: Zalău, Piața Unirii nr. 20, cod 450059
Tel.: 0260/612.832
Fax: 0260/612.832
E-mail: reclamatii.salaj@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Sibiu
Adresa: Sibiu, Str. Dorului nr. 21, cod 550352
Tel.: 0269/234.458
Fax: 0269/232.772
E-mail: reclamatii.sibiu@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Suceava

Adresa: Suceava, bd. G. Enescu nr. 2, bl. 7, parter, cod 720196
Tel.: 0230/530.876
Fax: 0230/523.111
E-mail: reclamatii.suceava@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor Timiș

Adresa: Timișoara, Str. Circumvalațiunii nr. 6, cod 300013
Tel.: 0256/422.790
Fax: 0256/443.287
E-mail: reclamatii.timis@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Teleorman

Adresa: Alexandria, șos. Turnu Măgurele nr. 12, cod 140003
Tel.: 0247/312.643
Fax: 0247/315.618
E-mail: reclamatii.teleorman@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Tulcea

Adresa: Tulcea, Str. Păcii nr. 17A, cod 820048
Tel.: 0240/515.658
Fax: 0240/511.216
E-mail: reclamatii.tulcea@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Vaslui

Adresa: Vaslui, str. Ștefan cel Mare nr. 304, parter,
cod 730187
Tel.: 0235/361.450
Fax: 0235/361.450
E-mail: reclamatii.vaslui@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Vâlcea

Adresa: Râmnicu Vâlcea, Str. Splaiul Independenței nr. 7,
bl. 8, sc. A, ap. 3, cod 240167
Tel.: 0250/747.120
Fax: 0250/743.906
E-mail: reclamatii.valcea@opc.ro

Comisariatul Județean pentru Protecția Consumatorilor
Vrancea

Adresa: Focșani, str. Lupeni nr. 6, cod 620151
Tel.: 0237/217.000
Fax: 0237/217.000
E-mail: reclamatii.vrancea@opc.ro

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Număr de apariții anuale	Valoare (TVA 9% inclus) — lei		
			12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	900	1.200	330	120
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	100	1.500		140
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	200	2.250		200
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	500	430		40
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	6.000	1.720		160
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	240	1.600		150
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	48	540		50
8.	Colecția Legislația României	4	450	120	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	12	750		70

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC
— Prețuri pentru anul 2010 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	40	100	250	600	1.320	400	1.000	2.500	6.000	13.200
ExpertMO	90	230	580	1.390	3.060	900	2.250	5.630	13.510	29.720

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	50	130	330	790	1.740	500	1.250	3.130	7.510	16.520
ExpertMO	110	280	700	1.680	3.700	1.100	2.750	6.880	16.510	36.320

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica on-line comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

